

MỘT THỜI ĐÀ NẴNG DẤU YÊU

(Từ bài CỎI BẾN TÌNH THƠ)

Thơ: LUÂN HOÁN

Nhạc: NHẬT NGÂN

Valse lente

Người tôi yêu ở Lầu đen, cây cao lá rậm ánh trăng khó
vào. Trèo rào tôi lên gác thư, mạch tình dẫn những, đường thơ đi
về. Người tôi yêu ở Thanh Khê quanh năm cát nóng mây che hải
triều. Buộc thơ tôi thả theo diều, diều tung gió đứt tôi buồn về không.
Người tôi yêu ở bên sông, những hôm trở gió dò không sang bờ Chờ

em tôi thả thơ trôi, thơ theo sóng nước bập bênh lơ nhô. Người tôi

yêu ở Thanh Bô, ngân nga thánh nhạc vút cao nhà thờ. Ngày ngày tôi lên đến

nghe, trở về lòng thấy muôn vàn nhớ nhưng Người tôi yêu ở tứ

tung Phước Ninh, Thạch Gián, Khuê Trung, Tam Tòa, Hải Châu, An Hải, Xuân Hòa.. ươm ươm mấy

cõi thơ tình trong tôi. Người tôi yêu ở tứ tung nhưng sao chẳng

thấy một người yêu tôi, nhưng sao chẳng thấy, một người yêu tôi, yêu tôi...